

[C. J. F. Sven.]

stændig forvansker Billedet, faar det til at fortone sig, giver et helt andet Skær over det.

I øvrigt vidste jeg ikke noget om, at Socialdemokratiet var særlig oplagt til at drage Lære af Udlandet. Det forekommer mig, at jeg mindes noget om, at naar man har henvist til Forholdene i Udlandet paa andre Omraader, har det ikke haft nogen særlig stærk overbevisende Kraft overfor Socialdemokratiet.

Skal man paa retfærdigt Grundlag drage en Sammenligning mellem Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelsen i forskellige Lande, maa man tage Hensyn til mange forskellige Ting; man maa undersøge, om den almindelige Skattebyrde, der hviler paa Erhvervene, er af tilsvarende Omfang; man maa se hen til, hvorledes den sociale Udvikling og den sociale Hjælp er i de paagældende Lande. Først naar alle disse Oplysninger foreligger, kan der blive Spørgsmaal om at drage almindelige Slutninger ud fra det enkle Faktum, at muligvis Arbejdsgivernes Bidrag paa et enkelt Punkt er større i Udlandet end herhjemme.

I øvrigt bed jeg specielt Mærke i en enkelt Udtalelse fra den højtærede Socialminister. Det var en Udtalelse, som i øvrigt allerede er paataalt af det ærede Medlem Hr. Krag; men da den er faldet mig i lige saa høj Grad for Brystet som det ærede Medlem Hr. Krag, maa jeg med et Par enkelte Ord berøre den. Overfor den Mistanke, som det ærede Medlem Hr. Krag havde givet Udtryk for, at det Forslag, vi havde til behandling her, var fagforeningspræget, behviste den højtærede Minister til, at Ministeriets Embedsmænd af sig selv havde formet Forslaget, som sket var. Er det ikke lidt farligt at komme med den Slags Udtalelser?

Det maa paa den anden Side siges at være ideelle Tilstande. Det maa jo være et herligt Ministerium at være i, naar man slet ikke behøver at give Embedsmændene noget som helst Direktiv. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer tror paa Tankeoverføring; jeg gør det i alt Fald ikke. Men hvordan det end forholder sig, er det Ministeren, der har Ansvaret for de Lovforslag, der forelægges her i Tinget; og det er urigtigt at ville skubbe Embedsmændene frem, selv om man kan tage en lille Fordel deraf lige i Øjeblikket, og det forundrer mig, at specielt den højtærede Socialminister vil gøre det, fordi han efter

mit Skøn ellers aldrig er bange for at staa ved sit Ansvar. Vi faar derfor trøste os med, at Henvisningen til de ministerielle Embedsmænd var en beklagelig Lapsus.

Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen vilde gerne drage visse Slutninger fra det Faktum, at der i de sidste Aar er blevet udbetalt mere Fattighjælp paa Frederiksberg end i de foregaaende Aar, og vilde drage en mere almindelig Slutning deraf, der kunde have Betydning for Behandlingen af nærværende Lovforslag.

Jeg blev fremstillet som, jeg havde nær sagt, det store Dyr i Aabenbaringen, som den, der kun havde til Formaal i min Egenskab af Formand for Udvalget for social Forsorg paa Frederiksberg at skaffe saa mange Mennesker som muligt paa Fattigvæsenet. Det er en noget stærk Beskyldning. Det har aldrig været vort Formaal at skaffe Folk paa Fattigvæsenet, tværtimod. Men Frederiksberg Kommune er som enhver anden Kommune, naar Folk ikke mere kan faa Hjælp uden Fattighjælps Virkning, nødt til at give dem Hjælp med Fattighjælps Virkning, idet jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke er saa blodtørstig, at han vil have, at vi skulde lade de paagældende dø.

Vi har en Pligt til at sørge for dem. (Einer Jensen: Ellers fik de det heller ikke!). Den Pligt, vi har til at sørge for dem, regner jeg ikke for at være af juridisk, men af moralsk Karakter. Selvfølgelig lader man ikke Mennesker dø af Sult. Man maa i alt Fald have en saa springsk Fantasi som det ærede Medlems for at tro, at Modstandere kunde nære den Slags Anskuelser.

Det, der er sket, er simpelt hen dette, at man, hvor alle andre Hjælpekilder har været udtømt, har maattet yde Fattighjælp, akkurat som Tilfældet er i alle andre Kommuner i Landet. Den Stigning, der har været, har sin ganske naturlige Forklaring i, at Nøden, efterhaanden som Arbejdsløsheden har vedvaret, har sat mere kraftigt ind. Og jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der aldrig fra Frederiksberg Kommunes Side er nægtet Hjælpekassen den økonomiske Støtte, som Hjælpekassen selv ønskede; den har fuldkommen frit skønnet over, hvor mange Penge den behøvede, og hvorledes den vilde anvende dem.

Jeg maa for øvrigt ganske tilbagevise det ærede Medlem Hr. Einer Jensens Udtalelser, naar det ærede Medlem ikke kunde forstaa, at man paa een Gang kunde være